

Circ

Deixen la carpa enrere. Ella va absorta:
reveu dues acròbates que es troben
a gran alçada,
dos cossos drets, capiculats, verticalíssims,
lliscant amb peus de seda sobre el cable
damunt del buit.

Ell va distret:
no es treu dels ulls la trapezista alada,
el gest exacte dels turmells,
l'ample zim-zam de cabellera d'ombra
que escombrava la llum dintre el cercle del focus.

Ella pensa: "M'estima prou?" I Ell:
"Si afillar-lo
fos tan senzill com dur-lo al circ"

Han vist estels de foc:
saltaven com espurnes de les mans
d'un gran malabarista.
Han vist cavalls, camells i un elefant
ballant plegats sota el fuet del domador.
El pallasso era mut i ventríloc alhora:
parlava amb la veueta trista
del seu acordió.

"T'hi has fixat ? El nen quasi plorava
quan ha sortit la ballarina a consolar el pallasso"
"El nen, on és el nen?" Es giren,
el criden, s'atabalen, corren amunt i avall,
tornen a entrar a la carpa:
els músics, els pallassos, els camells
i tots els savis seuen en rotllana
i miren cap amunt, bocabadats.
Al cel del circ,
l'infant s'enfila al trampolí d'una paràbola
i vola,
vola entre dos trapezis,
travessa ingràvid
el cercle encès del focus
damunt del buit.

Insomne

No em toquis el silenci,
que el vent vincla desmais de sang a la piscina
on suro, fent el mort,
esperant que es despertin els meus músculs
per nedar fins l'escala,
sortir a l'eixut.

No em toquis el silenci de les aigües,
perquè és tot por de mi mateix enllà
dels límits tan precisos d'aquest blau
que em gronxa, em bressa
i em retorna una quietud
a la deriva.

Prou, no me'l toquis, rata, no roseguis
les vores del meu cansament.
Només recordo veus vibrants i cossos joves
que van deixar-me
-"Ens en tornem! Vindràs després?"-
aquí, surant, descabdellant paraules
per resistir, fent meva l'esperança
que arribaria l'hora de pujar
quatre graons per trepitjar
un país de repòs
sense febres ni espera.

La matinada és fresca. Tot el cos
se'm tiba cap enlloc, fora del fred, on sigui
que em busquin unes mans i on m'escalpin
les parets d'una casa.

Una casa perenne.

No em robis, rata,
les forces magres de l'insomni.
No em clapotegis a l'oïda,
ni a la pell, ni en el malson
d'una boira on els homes
o degollen o callen.

A San Miguel de Allende

Els arreplega tots: n'hi ha amb ales obertes
i amb caps afusats, amb crestes, amb escates,
amb colls llarguíssims coronats per caps petits.
N'hi ha de dentuts, les boques prestes a l'atac.
D'infeliços, ferotges, amargs. D'obedients.
Alguns van coixos, escapçats en jocs brutals.
Fins n'hi ha amb mans com de persona:
tenen delit.

En fa un estol i sumen colors rudes:
vermells frenètics, grisos, ocre, verds cantelluts.
L'infant els arreplega i els posa al peu del vas
on calla un gladiol, les roses que declinen,
unes falgueres seques, els llessamins que es dauren
per ben morir.

En el dia dels morts, a la tomba de l'avi,
al costat de les flors de l'ofrena dels grans,
ofereix el que té: un pom de dinosaures.